

Mở Đầu Một Bài Thơ

1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10
em nói đọc thơ tôi, em buồn
em muốn tôi làm thơ vui
và tôi mở đầu một bài thơ như vậy...

Một hàng số
một dòng nước chảy
nếu sóng triều lên, ai biểu...tại em
và em khen: "Anh làm thơ kỳ...cực!"

Em là nhà phê bình thơ hay nhất
ít ai nói cái..."Cực" bằng quơ
ít ai nói về thơ
mà chen tiếng "cực"!

Thơ có thơ thanh, thơ tục
tôi nói với em hoài "anh chẳng phải nhà thơ"
em chớp chớp con mắt huyền mơ
em nhìn ra con sông có hai bờ xa tấp...

Và tôi mất
một người bạn dễ thương
tôi ra chiến trường
1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10...

*

Núi đối sông dờ
tôi ngồi co ro trong quán trọ
bốn bề kẽm gai giăng
giống như những năm tôi ở trong cái đồn chờ giặc...

Một câu thơ hay nhất:
"Những con số nổi đuôi"
bè bạn tôi cười:
"Số phận an bài, đời là cõi tạm!"

Có nhiều buổi chiều
mây giăng xam xám
rồi mưa xam xám mưa bay
tôi nhớ một bàn tay cầm đóa hoa rừng nâng niu mái tóc...

Tôi nghĩ rằng em có khóc
khi bước chân xuống thuyền để vượt trùng dương
những con số theo em chắc em có buồn?
"Phận ai nấy lo, hồn ai nấy giữ".

*1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10... hơn nữa
nhiều năm em không có tin
sông-núi-hữu-tình
thì còn nguyên đó, chuyện đó của Thơ!*

Trần Vấn Lệ